

Uit een werk van Jean Mouroux († 1973) *

Met zijn hele wezen gericht naar de komst van de Heer,
is de christen letterlijk de mens op zoek naar zijn vaderland.
En zoals zijn Vaders in het geloof,
heeft hij het heil alleen uit de verte gezien en begroet,
en heeft hij zichzelf
vreemdeling en passant op deze aarde genoemd.
Hij gebruikt deze wereld alsof hij haar niet gebruikt.
Hij wordt zo sterk
naar de Onzichtbare en de Verwachte getrokken,
dat al het overige
in deze grote opgang wordt meegesleurd.

Het beeld van deze wereld gaat voorbij,
maar hij ziet uit
naar het Gelaat dat niet voorbijgaat;
alle koninkrijken van deze aarde worden elke dag weer vernietigd,
maar hij verlangt naar het Rijk,
dat door de tijd niet wordt aangetast.

En toch weet hij
dat de Heer en zijn Rijk slechts te vinden zijn
in dit vluchtige ogenblik
en door dit veranderende gelaat heen.
En daaruit trekt hij ook de gevolgen:
hij gaat niet ten onder aan een steriele verwachting,
maar hij werkt
om de komst van de Heer te verhaasten.

Omdat Christus altijd de Komende is (Mt 11,3),
en Hij met ongeduld wacht tot zijn lichaam voltooid is,
en alle dingen in zich onder één hoofd zijn verzameld,
wijdt de christen zich toe aan de dienst bij uitstek:
getuigenis af te leggen
van het evangelie van Gods genade (Hnd 20,24).
Hij neemt de oproep ter harte,
hij verenigt zich met het verlossingswerk,
hij verdaagt het lijden,
opdat het lichaam dat de kerk is,
zich elke dag meer opbouwe
tot een heilige tempel,
en de dag van de voltooiing nadere -
de dag van de definitieve komst van de Heer.

* Jean Mouroux, *Sens chretien de l'homme*. Paris, Montaigne 1945, 245- 247 (*bij Mt. 18, 12-14*)
UITGAVE: WOORD & BEZINNING © Stichting IWVL - Arnhem